

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ Ο ΟΣΚΑΡ ΞΥΠΝΗΣΕ με δυσκολία. Είχε μείνει ξάγρυπνος επί πολλή ώρα, κλωθογυρίζοντας στο μυαλό του τις κομματιαστές φράσεις που είχε ακούσει την προηγούμενη μέρα ακίνητος στο κεφαλόσκαλο.

Η μητέρα του τον σήκωσε από το κρεβάτι για να πλυθεί, να ντυθεί, να φάει γρήγορα ένα μπουλ δημητριακά και μετά να φύγει τρέχοντας, με μπισκότα στην τσέπη του για τον δρόμο.

Όταν ο Όσκαρ πέρασε τις πόρτες του σχολείου, φυσικά είχε αργήσει.

Ο κύριος Πένγκουν τον κοίταξε αυστηρά ώσπου να καθίσει ο Όσκαρ πίσω πίσω στην αίθουσα, κοντά στο παράθυρο.

«Πιλ! Έλα να κάτσεις εδώ, μπροστά στην έδρα. Κι αν θες, στο διάλειμμα μπορούμε να χτυπήσουμε το κουδούνι ένα δεκάλεπτο μετά, για να προφτάσεις να πάρεις κανέναν υπνάκο ακόμα...»

Όλη η τάξη γέλασε. Ο Όσκαρ κοκκίνισε και πήγε να καθίσει στο πρώτο θρανίο, αποφεύγοντας τα βλέμματα των συμμαθητών του. Φυσικά ο Μος γέλασε πιο δυνατά απ' όλους, και η ομάδα του τον μμήθηκε. Ο Όσκαρ έδγαλε τα πράγματά του και περίμενε να ξαναρχίσει ο κύριος Πένγκουν την παράδοση του μαθήματος για να ρίξει μια ματιά πίσω του – η Τίλλα τον παρατηρούσε με κείνο το ασαφές χαμογελάκι της, που έδειχνε ταυτόχρονα κοροϊδευτικό και φιλικό. Ο Όσκαρ έγινε σαν παντζάρι τώρα και κρύφτηκε πίσω από τις αχτένιστες κόκκινες μπούκλες του.

* * *

Το πρωινό κύλησε δίχως συμβάντα. Ο Όσκαρ δεν έδγαλε κιχ και διάστηκε να τελειώσει πρώτος τις ασκήσεις του. Την υπόλοιπη ώρα σκεφτόταν τη μυστηριώδη γυναίκα και την τόσο έντονη αντίδραση της μητέρας του. Είχε συγκρατήσει κάτι σημαντικό από αυτήν: η Σίλια μίλησε για τον πατέρα του λέγοντας ότι «έδωσε ήδη τον άντρα της ζωής της» κι ότι «είδε ποιο ήταν το αποτέλεσμα». Αυτό σήμαινε πως η γυναίκα με τα κόκκινα γυαλιά ήταν υπεύθνη για τον θάνατο του Βιτάλι; Αν ναι, ο Όσκαρ τη μισούσε ήδη.

Η μητέρα του δέβαια του είχε πει, όταν ακόμα ήταν πολύ μικρός, πως ο μπαμπάς του πέθανε μετά τη γέννηση της Βάιολετ και μόλις πριν από τη δική του. Δεν μπήκε ποτέ σε λεπτομέρειες, απλώς ανέφερε ένα σοβαρό αεροπορικό δυστύχημα, αλλά ύστερα απέφευγε συνεχώς να πει κάτι περισσότερο. Η απουσία του ήταν δύσκολη και για κείνην. Ο Βιτάλι πρέπει να της έλειπε, και η Βάιολετ

και ο Όσκαρ είχαν δει τη μητέρα τους να κλαίει κρυφά. Από τότε άρχισε η Βάιολετ να γίνεται αλλόκοτη, να ονειροπολεί διαρκώς και να βρίσκεται εντελώς στον κόσμο της. Έκτοτε δε μίλησε ξανά για τον πατέρα της. Ούτε καν στον Όσκαρ.

Το αγοράκι άνοιξε την καρδιά του στον κύριο Ντόσαρ, τον Ινδό μπακάλη, και την απάντησή του δεν τη λησμόνησε ποτέ: «Ξέρεις, Όσκαρ, κάποιοι, όταν πονούν, κλαίνε, άλλοι σωπαίνουν, κι άλλοι τέλος κρύβονται μέσα σε όνειρα. Η ζωή είναι πιο γλυκιά εκεί, μες στο όνειρο: τη βλέπουμε όπως θα θέλαμε να είναι». Από κείνη τη μέρα ο Όσκαρ έπαψε να παραπονιέται για την αδερφή του. Κατέληξε πως ο κύριος Ντόσαρ είχε δίκιο και πως καθέννας είχε τον δικό του τρόπο να εξωραΐζει τη ζωή – η Βάιολετ ονειροπολούσε με αφετηρία ό,τι υπήρχε γύρω της, ενώ άλλα παιδιά κουδέντιαζαν με φωτογραφίες...

Ο Όσκαρ έπαψε επίσης να κάνει ερωτήσεις στη μητέρα του. Κατάλαβε πως με αυτό τον τρόπο τη στενοχωρούσε, δίχως να παίρνει ξεκάθαρες απαντήσεις. Σήμερα όμως τα πράγματα είχαν αλλάξει – αν κατάφερε να ξαναβρεί εκείνη τη γυναίκα, θα μπορούσε να της κάνει όλες εκείνες τις ερωτήσεις που τόσα χρόνια έμεναν αναπάντητες. Μαζί της θα ήταν λιγότερο ευγενικός, αυτό ήταν βέβαιο, κι εκείνη θα είχε συμφέρον να απαντήσει!

Το κουδούνι στο τέλος του μαθήματος τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Καθώς έβαζε στο σακιδίό του τα τετράδια και την κασετίνα του, ο Τζέρεμυ και ο Μπαρθ Ο'Μάλεϋ, οι γείτονές του στην οδό Κιλντέαρ, τον πλησίασαν φουριόζοι.

«Γεια, Όσκαρ! Θα έρθεις μαζί μας στο κυλικείο;» ρώ-

τησε ο Τζέρεμυ, ένα καστανομάλλικο λεπτό αγόρι με λαμπερό βλέμμα.

Ο Τζέρεμυ, το πιο κεφάλτο και πανούργο αγόρι στη γειτονιά, είχε τα μαλλιά ξυρισμένα στο πλάι και αχτένιστα επάνω όπως και ο πατέρας του, ένας γνήσιος Ιρλανδός που, παιδί ακόμα, μετανάστευσε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είχε πάντα μια καλή ιδέα, ένα παιχνίδι να προτείνει, μια δουλειά να φέρει εις πέρας. Και μάλιστα στις δουλειές ήταν αληθινός μπίζνεσμαν – ήδη από τα πέντε του οργάνωνε κρυφά στο προαύλιο του νηπιαγωγείου ανταλλαγές κολατσιού ανάμεσα στα παιδιά... Και ο ίδιος σε κάθε ανταλλαγή έτρωγε μια μπουκιά απ' όλα.

Ο αδερφός του, ο Μπαρθ (στην πραγματικότητα λεγόταν Βαρθολομαίος, το βαφτιστικό του παππού τους, το οποίο ο Μπαρθ σιχαινόταν, λέγοντας: «Είναι μια αηδία και μισή!»), ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερος. Ο Μπαρθ επίσης ήταν τόσο μεγαλόσωμος και γεροδεμένος, όσο ο αδερφός του αδύνατος και μικροκαμωμένος· είχε όλο κοψίματα και ουλές κάθε λογής και ήταν πιο γνωστός για το θάρρος και την αποκοτιά του παρά για τη φιλοπονία του. Ήξερε καλύτερα τα δέντρα της αυλής από τις αίθουσες του σχολείου και την αίθουσα της τιμωρίας από το δωμάτιό του στο σπίτι του. Και δεν του καιγόταν καρφί.

«Έτσι κι αλλιώς, αργότερα θα γίνω επαγγελματίας κασκαντέρ» απαντούσε ανεξαιρέτως στους δασκάλους που παραπονιούνταν γι' αυτόν. «Η γραμματική λοιπόν και οι ασκήσεις στα μαθηματικά...»

Στην αρχή η Σίλια ανησύχησε βλέποντας τα παιδιά της να κάνουν παρέα με τους Ο'Μάλεϋ. Γρήγορα όμως κατάλαβε πως ήταν από πολύ καλή στόφα. Με το που δρα-

σκέλιζαν το κατώφλι, γίνονταν αρνάκια. Σύμφωνα, ήταν σκανταλιάρηδες και πονηροί, όμως απέναντί της ήταν πάντα ευγενικοί και αστείοι. Και στο κάτω κάτω, ως προς την απειθαρχία ήξερε ότι ο γιος της δεν είχε τίποτα να τους ζηλέψει...

«Λοιπόν, το αποφάσισες;» ρώτησε ο Μπαρθ. «Πεθαίνω της πείνας!»

Ο Όσκαρ πήγε μαζί τους να φάνε στο κυλικείο.

Στάθηκαν στην ουρά όσο πιο υπομονετικά μπορούσαν – κόντρα στον χαρακτήρα τους. Ο Όσκαρ ένιωθε ανακουφισμένος, γιατί φέτος ο Μος δεν έτρωγε ποτέ στο σχολείο. Με το που έφυγε από το Μπάμπυλον Χάιτς, ένας σοφός ερχόταν νωρίς το απόγευμα και τον έψαχνε για να τον πάει πίσω. Ο Όσκαρ ήξερε ότι θα περνούσε δύο ώρες μαζί του, για τιμωρία, στο τέλος του εξάωρου, κι αυτό του έφτανε και του περίσσευε. Ευτυχώς, ο κύριος Πένγκουιν θα ήταν εκεί να τους επιβλέπει, ώστε να μην πάνε τα πράγματα από το κακό στο χειρότερο. Πάλι καλά, μιας και ο Όσκαρ δεν ήταν υπομονετικός, και με τον Μος τα πράγματα θα μπορούσαν πολύ γρήγορα να πάρουν την κάτω δόλτα.

«Δες! Να ο αγαπημένος μας κοκκινομάλλης!»

Ο Όσκαρ σήκωσε τα μάτια και αναγνώρισε τη χαρωπή φυσιογνωμία της Λίνας, της μαγείρισσας που τους σέρβιρε.

«Καλημέρα!» αποκρίθηκε το αγόρι με ένα πλατύ χαμόγελο.

Όταν ήταν η Λίνα πίσω από τον πάγκο, ο Όσκαρ ήξερε πως, απ' ό,τι του άρεσε, θα έπαιρνε διπλή μερίδα, που θα αναπλήρωνε ό,τι δεν του άρεσε. Η Λίνα γνώριζε τις προτι-

μήσεις σχεδόν όλων των παιδιών στο κυλικείο, ακόμα και των καινούριων μαθητών στο Μπάμπυλον, που ένας Θεός ξέρει πόσοι ήταν – και οι πάντες τη λάτρευαν. Ήταν μεγαλόσωμη γυναίκα, με τεράστιο χαμόγελο και μικρά ματάκια τόσο μαύρα όσο τα μαλλιά της, που τα είχε πιασμένα κότσο και φυλακισμένα σ' έναν φιλέ. Οι δύο αδερφοί έσπρωξαν τον Όσκαρ για να σταθούν μπροστά στη Λίνα.

«Και μας που δεν είμαστε κοκκινομάλληδες δε μας αγαπάς, Λίνα;»

«Μα φυσικά και σας αγαπάω, αλητάκια μου!» απάντησε η Λίνα με ένα γέλιο που την έκανε να τρανταχτεί σύγκορμη. «Πώς θέλετε λοιπόν να σας το αποδείξω;»

«Δίνοντάς μας πατάτες τηγανητές αντί για κολοκύθια...» είπε ο Τζέρεμυ μορφάζοντας. «Αυτά τα πράσινα κατασκευάσματα δλάνπτουν σοβαρά την υγεία!»

«Που μάλιστα έχει ήδη τα χάλια της...» πρόσθεσε ο Μπαρθ φουσκώνοντας τους δικέφαλους του. «Πολλές πατάτες, Λίνα, σε παρακαλώ...»

Η Λίνα και ο Όσκαρ έβαλαν τα γέλια, και η γυναίκα ξεχείλισε με τηγανητές πατάτες το πιάτο αυτού του μεγαλόσωμου πιτσιρικά που έσφυζε από ζωντάνια. Ο Τζέρεμυ έψαξε στην τσέπη του, έβγαλε μια κονκάρδα σε σχήμα καρδιάς, που επάνω έγραφε «sweet love» με άσπρα γράμματα σε ροζ φόντο, και την καρφίτσωσε στην μπλούζα της Λίνας.

«Αχ, τι γόης...» μουρμούρισε εκείνη θαυμάζοντάς τη. «Να κάποιος που ξέρει να μιλάει σε μια γυναίκα! Άντε, αγόρια, φύγετε. Περιμένουν κι άλλοι να ταϊστούν!»

Έσκυψε προς το μέρος τους και πρόσθεσε:

«Κι ας έχω εγώ τους χαϊδεμένους μου...».

Ο Όσκαρ πήγε μαζί με τους δύο φίλους του προς ένα ελεύθερο τραπέζι. Κάθισαν μες στον σαματά, και αντίκρυ τους τρία κορίτσια έσκασαν στα γέλια κοιτάζοντάς τους. Ανάμεσά τους η Τίλλα, που έκανε πως δεν κοιτούσε, ψιθυρίζοντας στο αυτί των δύο φιλενάδων της.

«Για δεξ...» είπε ο Τζέρεμυ. «Μάλλον σε κοτέτσι είμαστε, γιατί βλέπω τρεις κότες!»

Ο Όσκαρ ταλαντεύτηκε ανάμεσα στο γέλιο και στην αμηχανία. Ήταν καχύποπτος απέναντι στην Τίλλα και στο κρυφτούλι που έπαιζε. Μπορεί να μην τον ενδιέφεραν τα κορίτσια και οι «σχέσεις», αλλά δεν ήταν αδιάφορος απέναντι στο παιχνίδι της – και αναρωτιόταν μήπως η Τίλλα ήθελε απλώς να αρέσει, να τη δορίσκουν οι άλλοι όμορφη. Το πρόβλημα ήταν πως το κατάφερνε, πως οι πάντες ήθελαν την παρέα της, ακόμα και τα κορίτσια – ακόμα κι αυτός ο φιγουρατζής ο Μος, που το έκανε για να τον βλέπουν με την πιο όμορφη κοπέλα της τάξης κι έλεγε σε όλους πως ήταν ερωτευμένη μαζί του.

«Δες την πώς κουνιέται...» ψιθύρισε ο Μπαρθ, που ήταν συνηθισμένος σε μεγαλύτερα κορίτσια.

Ο Όσκαρ δεν πολυκατάλαβε το νόημα της έκφρασης, αλλά δεν έδωσε σημασία. Όταν σήκωσε πάλι το βλέμμα του, η Τίλλα στύλωσε πάνω του τα μεγάλα χρυσαφιά της μάτια με τα μακριά τους ματόκλαδα και μετά κοίταξε αλλού, θαρρείς και ξαφνικά έγινε ντροπαλή. Αυτήν τη φορά ο Όσκαρ αισθάνθηκε μια φλόγα να ανεβαίνει από την κοιλιά του έως το πρόσωπό του. Πρέπει να είχε γίνει κόκκινος σαν παντζάρι και να το είχαν δει όλοι!

Ευτυχώς, μια φωνή πίσω του τράδηξε την προσοχή των δύο φίλων του.

«Μπορώ να κάτσω μαζί σας;»

Σήκωσε το κεφάλι του και αντίκρισε τον Άουντεν Σπένσερ, το αγόρι που την προηγούμενη μέρα είχε υπερασπιστεί ο Όσκαρ ενάντια στον Μος. Οι αδερφοί Ο'Μάλεϋ συναίνεσαν κι έσπρωξαν τα πιάτα τους, αλλά ο Όσκαρ συνέχισε να τρώει, χωρίς να κουνηθεί ούτε εκατοστό.

«Ε, Όσκαρ, λάθος στιγμή βρήκες να κοιτάς τα κορίτσια και να ονειροπολείς!» είπε ο Τζέρεμυ, που προφανώς δεν του είχε ξεφύγει τίποτε από το παιχνίδι ανάμεσα στην Τίλλα και στον Όσκαρ. «Ο Άουντεν θέλει να κάτσει!»

Ο Όσκαρ ανασήκωσε τους ώμους κι έστρεψε το κεφάλι του.

«Αλήθεια; Εγώ όμως δεν πολυθέλω να κάτσω δίπλα σ' έναν δειλό!»

Οι δύο αδερφοί τον κοίταξαν καλά καλά, ξαφνιασμένοι από την αντίδρασή του, και ο Σπένσερ στράφηκε αμήχανος αλλού.

«Συ... Συγγνώμη για χτες... Για την τιμωρία σου...»

«Σωστά! Γιατί να με υπερασπιστείς; Γιατί να πεις την αλήθεια στον Πένγκουιν; Σ' ευχαριστώ! Θα έπρεπε να σ' αφήσω να τα βγάλεις πέρα μόνος και να σου σπάσει ο Μος τη μούρη! Ε λοιπόν όχι, δε σε συγχωρώ, Σπένσερ, και ούτε θέλω να φάω μαζί σου!»

Ο Όσκαρ πήρε το πιάτο του και κάθισε σε άλλο τραπέζι προτού προλάβουν οι φίλοι του να τον εμποδίσουν, και ο Σπένσερ κατευθύνθηκε διαστικά προς την άλλη άκρη της αίθουσας.

Δεν έφαγε καν όλες του τις πατάτες. Ήταν έξαλλος με τον Σπένσερ, αλλά έτσι κι αλλιώς δεν ήθελε να καθίσει άλλο με τον Τζέρεμυ και τον Μπαρθ, μιας και σίγουρα θα

τον κοροΐδευαν για την Τίλλα. Κατά βάθος όμως δεν έδινε δεκάρα ούτε για τον Σπένσερ ούτε για το κορίτσι. Το μόνο που ήθελε ήταν να ξαναμπεί στην τάξη, ύστερα να τελειώσουν και οι δύο ώρες της τιμωρίας του και να επιστρέψει στο σπίτι. Η μέρα δεν ήταν καθόλου καλή...

Άκουσε με ανακούφιση το κουδούνι να χτυπάει.

* * *

Το εξάωρο κύλησε τρομερά αργά, όπως άλλωστε κι όλη εκείνη η μέρα, κι όταν τα παιδιά σηκώθηκαν με φούρια να βγουν έξω, ο Όσκαρ δε σάλεψε από τη θέση του. Ο Σπένσερ έφυγε χωρίς να τον κοιτάξει, και οι δύο Ο'Μάλεϋ εξαφανίστηκαν κι αυτοί, κάνοντάς του νόημα και κλείνοντάς του το μάτι.

Μόλις βγήκαν όλοι, ο Όσκαρ γύρισε το κεφάλι – δύο θρανία παραπίσω, ο Ρόναν Μοζ ήταν κι αυτός εκεί και τον κοίταξε επίσης, από πάνω έως κάτω, χαμογελώντας κοροΐδευτικά. Ο Όσκαρ ένιωσε να ανάβει και να κορώνει μέσα του, και ευτυχώς που δεν ήταν μόνοι – ο δάσκαλος της βιολογίας είχε βγει για να δώσει τη θέση του στον κύριο Πένγκουιν, που στεκόταν απέναντί τους μπροστά στον πίνακα.

«Λοιπόν, θα κοιτάξουμε να δάλουμε το μυαλό σας να δουλέψει, μήπως και σας κόψουμε έτσι την όρεξη να πιάνεστε στα χέρια σαν άγριοι. Έχετε δύο ώρες διορία να σκεφτείτε το ακόλουθο θέμα και να μεταφέρετε στο χαρτί τους καρπούς της σκέψης σας: “Γιατί είμαστε βίαιοι; Τι κάνουμε για να το καταπολεμήσουμε;”. Ο βαθμός θα μετρήσει όσο οποιοσδήποτε άλλος και θα περιληφθεί στο ενδεικτικό σας στο τέλος».

Ο Όσκαρ έκανε μια γκριμάτσα γιατί σιχαινόταν τις εκθέσεις. Του άρεσαν τα μαθηματικά όπως και η γραμματική, κοντολογίς τα πράγματα που ήταν ξεκάθαρα και μαθαίνονταν με κανόνες, όμως η έκθεση δεν ήταν το φόρτε του. Δίωρη τιμωρία με τον Μος συν έκθεση – δεν μπορούσε να φανταστεί τίποτα χειρότερο.

«Θα κάτσω μαζί σας» διευκρίνισε ο καθηγητής. «Και δουλειά έχω και άφθονο χρόνο στη διάθεσή μου. Θα σας παρακολουθώ, σας προειδοποιώ!»

Ο Όσκαρ αντέγραψε το θέμα στην κόλα του και προσπάθησε να ξεχάσει ποιος καθόταν πίσω του. Δεν ήταν εύκολο – αισθανόταν το βάρος ενός βλέμματος σαν δάχτυλο που τον πίεζε στην πλάτη. Δεν ήθελε να το ομολογήσει, αλλά ο κύριος Πένγκουιν το είχε καταλάβει σωστά – άραγε, γιατί το προκλητικό βλέμμα του Μος τον έκανε να θέλει να πιαστεί στα χέρια μαζί του;

Εστίασε κι άλλο στη φράση. Γιατί είμαστε βίαιοι; Στο μυαλό του ξεπήδησε ένα χάος από εικόνες. Έπειτα από λίγο σαν όλα γύρω του να χάθηκαν. Έκλεισε τα μάτια και είδε τον δρόμο του, το σπίτι του, το κρεβάτι της μητέρας του, που είχε μόνο ένα μαξιλάρι και ήταν ξέστρωτο από τη μια μεριά, τη φωτογραφία του πατέρα του, τη Βάιολετ να ονειροπολεί. Κι άλλες εικόνες διαδέχτηκαν η μια την άλλη σαν σε ταινία.

Είχε την εντύπωση πως το νοερό «ταξίδι» του διήρκεσε τρία λεπτά όλα κι όλα, όταν η φωνή του δασκάλου τον έκανε να τιναχτεί:

«Σας μένουν άλλα πέντε λεπτά».

Πανικόβλητος ο Όσκαρ, στράφηκε κι έριξε μια ματιά στην κόλα του Μος. Ο εχθρός του είχε γράψει παραπά-

νω από μία σελίδα, ενώ η δική του κόλα ήταν τόσο λευκή όσο και πριν από δύο ώρες! Σήκωσε το κεφάλι – ο κύριος Πένγκουιν ήταν δίπλα του, με το βλέμμα χαμηλωμένο στην κόλα του. Ύστερα ο δάσκαλος απομακρύνθηκε συνοφρυωμένος.

Ο Όσκαρ έπαιξε μηχανικά με την κόλα και το στίλο του. Του ήταν αδύνατο να γράψει οτιδήποτε: οι λέξεις σαν να είχαν φρακάρει μέσα στο κεφάλι του. Του φαινόταν ότι άκουγε τα δευτερόλεπτα να κυλούν, αλλά ήταν απλώς οι χτύποι της καρδιάς του. Έπρεπε να βρει γρήγορα κάτι να προχειρογράψει στην κόλα προτού την πάρει ο κύριος Πένγκουιν. Κινηγημένος από τον χρόνο και με το μυαλό του κατακλυσμένο ακόμη από εικόνες, απάντησε στις δύο ερωτήσεις με την καρδιά του, χωρίς να το σκεφτεί. Οι λέξεις αραδιάστηκαν ανεξέλεγκτες σαν από μόνες τους.

«Λοιπόν...» είπε τέλος ο κύριος Πένγκουιν καθαρίζοντας τους φακούς των γυαλιών του. «Μπορείτε να πάτε σπίτι σας. Αφήστε την κόλα σας στην έδρα, και θα την πάρω φεύγοντας».

Ο Όσκαρ γύρισε την κόλα του για να κρύψει τις δύο αξιολύπητες, ασήμαντες φράσεις που είχε γράψει και να αποφύγει τα σχόλια του Μος. Σηκώθηκε μεμιάς, χωρίς να ρίξει ούτε μία ματιά στον δάσκαλό του, και προχώρησε διαστικά προς την πόρτα. Τον χαιρέτησε μουρμουρίζοντας κάτι μέσα από τα δόντια κι έφυγε τρέχοντας.

Βρισκόταν ήδη στο προαύλιο, όταν άκουσε από πίσω του τον Μος να τον φωνάζει:

«Λοιπόν, Πιλ; Με φοβάσαι, ε;».

Ο Όσκαρ πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε να βαδίζει προς την έξοδο. *Μην ταράζεσαι. Μην του απαντάς.*

Ο Μος όμως τάχυνε το δήμα και τον έφτασε.

«Προτιμάς να γλείφεις τον δάσκαλο;»

Ο Όσκαρ έσφιξε τις γροθιές του και κατάφερε να μην απαντήσει. Θυμήθηκε τη συζήτηση που είχε κάνει την προηγούμενη μέρα με τη μητέρα του – της υποσχέθηκε να δάλει τα δυνατά του ώστε να αποφύγει τους μπελάδες.

«Φυσικό» συνέχισε ο Μος. «Φυσικό για έναν χέστη!»

Ο Όσκαρ κοκάλωσε. Το ποτήρι είχε ξεχειλίσει. Έκανε μεταβολή. Ο Μος χαμογέλασε αυτάρεσκα.

«Δεν κατάλαβα...» είπε ο Όσκαρ. «Το ξαναλές;»

«Μια χαρά κατάλαβες... Είσαι ένας χέστης! Να τι είσαι!» επανέλαβε ο Μος. «Ίδιος θα ήταν και ο πατέρας σου, πάω στοίχημα, και γι' αυτό πανικοβλήθηκε μέσα στο αεροπλάνο του και τσακίστηκε. Διόλου παράξενο λοιπόν που ο γιος του είναι φοβητσιάρης και δεν τολμάει να πιαστεί στα χέρια».

Ο Όσκαρ δεν κρατήθηκε άλλο. Έριξε κάτω το σακίδιό του και ετοιμάστηκε να ριχτεί στον Μος, όταν μια φωνή τον σταμάτησε.

«Πιλ! Μος! Τι κάνετε ακόμα εδώ πέρα;»

Σήκωσαν τα μάτια. Ο κύριος Πένγκουνιν τους παρακολουθούσε από ένα παράθυρο της αίθουσας.

«Μος, γύρνα αμέσως σπίτι σου. Πιλ, μην κουνηθείς!»

Ο Μος ανασήκωσε τους ώμους.

«Χέστης!» είπε ξανά ο Μος προτού απομακρυνθεί.

Ο Όσκαρ τον είδε να χάνεται μέσα σ' ένα αμάξι που τον περιέμενε. Η πίεση μέσα του μετριάστηκε κάπως τώρα που ήταν μόνος. Γύρισε προς το κτίριο του σχολείου. Πίσω από το τζάμι διέκρινε ακόμα το αυστηρό προφίλ του δασκάλου. Σήκωσε το σακίδιό του και δγήκε έξω από

την καγκελόπορτα. Μέσα του αντηχούσαν ακόμα τα λόγια του Μος για τον πατέρα του κι ένιωθε έναν κόμπο στον λαϊμό.

«Δε σ' άρεσε αυτό που σου είπε ο συμμαθητής σου... Σωστά, Όσκαρ;»

Το αγόρι είχε ξανακούσει μία φορά όλη κι όλη αυτήν τη φωνή, αλλά ήταν αρκετή για να την αναγνωρίσει αμέσως. Στράφηκε απότομα.

Μπροστά του, κρατώντας την ομπρέλα της με τις δαυτέλες, φορώντας το καπελάκι της με το λουλούδι στην άκρη και, πάνω απ' όλα, εκείνα τα απίστευτα για την ηλικία της στρογγυλά κόκκινα γυαλιά, στεκόταν η ηλικιωμένη γυναίκα που τους επισκέφθηκε την προηγούμενη μέρα.

Δεν ήταν μόνοι στο πεζοδρόμιο, στη σκιά των καστανιών μπροστά στο σχολείο, όμως ο Όσκαρ δεν έβλεπε άλλον εκτός από κείνην. Κι αυτή είχε επίσης τα πράσινα και λαμπερά μικρά της μάτια στυλωμένα επάνω του. Χωρίς να καταλάβει τον λόγο, ο Όσκαρ ένωσε εμπιστοσύνη, την οποία όμως πολύ γρήγορα σκέπασε η ανάμνηση της συζήτησης που είχε κάνει αυτή η γυναίκα με τη Σίλια. Επίσης θυμήθηκε την απόφασή του να τη δρει για να της θέσει τις ερωτήσεις που δεν είχε μπορέσει ποτέ να κάνει στη μητέρα του και να καταλάβει τι πραγματικά συνέβη στον πατέρα του.

Η κυρία Γουίδερς τον περιεργάστηκε. Αυτό το δωδεκάχρονο αγόρι θύμιζε τρομερά τον Βιτάλι Πιλ, που τον γνώριζε τόσο καλά και του οποίου την ωραία φυσιογνωμία δεν είχε ξεχάσει ποτέ. Πάνω απ' όλα, στο βλέμμα του γιου του έδρισκε ξανά τη ζωηράδα και την ειλικρίνεια

του Βιτάλι. Συγκινηθήκε, αλλά γρήγορα αισθάνθηκε επίσης την ένταση μέσα στο αγόρι να κλιμακώνεται.

Δε θα του άφηνε το περιθώριο να αντιδράσει.

«Δε σ' άρεσε αυτό που είπε εκείνο το αγόρι για τον πατέρα σου, κι έχεις δίκιο» επανέλαβε η ηλικιωμένη γυναίκα. «Ο πατέρας σου δεν ήταν “χέστης”».

Ο Όσκαρ ξέχασε μεμιάς τον θυμό του.

«Τον... Τον γνωρίζατε;»

«Ναι...» απάντησε η κυρία Γουίδερς με απαλή φωνή. «Τον γνώριζα καλά. Δουλεύαμε μαζί. Ήταν άνθρωπος εξαιρετικός και πολύ θαρραλέος. Όπως κι εσύ, αναμφίβολα».

Ο Όσκαρ συνειδητοποίησε ότι μιλούσε με μια άγνωστη που του έλεγε παράξενα πράγματα: έτσι, αντί να ακούει, ήταν η κατάλληλη στιγμή να τη ρωτήσει.

«Τι πράγμα κάνατε;» τη ρώτησε, καχύποπτος απέναντί της τώρα.

Δυσκολευόταν να τη φανταστεί ως αεροσυνοδό...

Η κυρία Γουίδερς δεν απάντησε αμέσως. Έχοντας στο μυαλό της την αντίδραση της Σίλιας, μάλλον φανταζόταν πως ο γιος της δεν είχε ακούσει ποτέ να μιλούν για τους Μέντικους, και πολύ περισσότερο για τις δυνάμεις του πατέρα του. Έπρεπε να είναι προσεκτική και να θίξει το ζήτημα όσο πιο μαλακά γινόταν.

«Ο πατέρας σου ήταν κάποιου είδους γιατρός...»

«Όχι» τη διέκοψε ο Όσκαρ. «Η μητέρα μου μου είπε πως ήταν πιλότος».

«Αυτό ήταν το επίσημο επάγγελμά του, μα επιπλέον είχε τη δύναμη να γιατρεύει τους ανθρώπους. Με έναν τρόπο πολύ... Πολύ ιδιαίτερο».

«Λέτε ψέματα!» αντιγύρισε οργισμένος ο Όσκαρ. «Και άκουσα τι είπε χτες η μητέρα μου. Είπε πως εξαιτίας σας πέθανε ο πατέρας μου!»

Η κυρία Γουίδερς δεν αντέδρασε. Προφανώς τίποτα δε θα ήταν απλό – πάντως όχι περισσότερο με τη μητέρα απ' όσο με τον γιο. Από τη μεριά όμως μιας νεαρής χήρας και, ακόμα πιο πολύ, ενός δωδεκάχρονου παιδιού που από τη γέννησή του είχε στερηθεί τον πατέρα του, αυτό ήταν απόλυτα φυσιολογικό.

«Έχεις πολλά πράγματα να μάθεις για το παρελθόν σου και τον πατέρα σου, Όσκαρ. Να ξέρεις πως τον αγαπούσα πολύ. Ήταν εξαιρετικός άνθρωπος, όπως κι εσύ, κι ας μην το γνωρίζεις ακόμα».

Ο Όσκαρ τραβήχτηκε ενστικτωδώς. Τώρα η ηλικιωμένη γυναίκα τού φαινόταν λιγάκι τρελή. Αλλά η κυρία Γουίδερς δε σκόπευε να σταματήσει εκεί.

«Σίγουρα, θα έχεις παρατηρήσει ήδη πως διαθέτεις κάποιες... Κάποιες δυνάμεις. Είμαι δέβαιη γι' αυτό. Σωστά;»

Την ίδια στιγμή η ηλικιωμένη γυναίκα τον άγγιξε, και ο Όσκαρ ένιωσε μια παράξενη αίσθηση στο αριστερό του μπράτσο, όμοια με κείνη που είχε αισθανθεί όταν άγγιξε την πληγή στον λαιμό του ή τα τραύματα της Βάιολετ. Ήταν σαν ηλεκτρισμός κάτω από το δέρμα, σαν ρίγος, κάτι πολύ κρύο αλλά και αδιόρατο.

Σπάνια ένιωθε φόβο, αλλά τώρα τρώμαξε, δίχως να ξέρει τον λόγο. Αν τούτη η γυναίκα έλεγε την αλήθεια, υπήρχε η πιθανότητα να ανακαλύψει ο Όσκαρ κάποια μυστικά της ύπαρξής του, καθώς και της ύπαρξης της οικογένειάς του. Λαχταρούσε τόσο να έρθει αυτή η στιγμή, ώστε, τώρα που πλησίαζε, τον φόδιζε.

Ελευθερώθηκε από το χέρι της γυναίκας και τραβήχτηκε ξανά.

«Δεν... Δεν ξέρω ποια είστε και πρέπει να γυρίσω. Η μητέρα μου με περιμένει κι έχω αργήσει».

Ο Όσκαρ ήθελε να το βάλει στα πόδια, αλλά το σώμα του αρνήθηκε να το κάνει. Ή μάλλον το πνεύμα του ήταν εκείνο που το πρόσταξε να μείνει ακίνητο, να μη χάσει την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν.

Η κυρία Γουίδερς χαμογέλασε.

«Πιστεύω πως έχω δίκιο – έχεις τις δυνάμεις του πατέρα σου, Όσκαρ. Είναι μια τεράστια ευκαιρία και πρέπει να την αδράξεις. Είσαι αρκετά μεγάλος ώστε να το κάνεις».

«ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΤΕ;»

Η φωνή που αντήχησε πίσω τους τους έκανε να τινάχτούν.

Η Σίλια είχε έρθει να ψάξει τον γιο της έξω από το σχολείο μετά την τιμωρία του και τον βρήκε να μιλάει με μια γυναίκα της οποίας την όψη δε θα ξεχνούσε ποτέ η μητέρα του αγοριού – και πώς θα μπορούσε να την ξεχάσει άλλωστε, όταν είχε περάσει ολόκληρη νύχτα ξάγρυπνη μετά την επίσκεψη της κυρίας Γουίδερς;

Μπήκε έξαλλη ανάμεσά τους.

«Ποιος σας έδωσε την άδεια να έρχεστε έτσι και να ενοχλείτε τον γιο μου έξω από το σχολείο; Νομίζω πως ήμουν ξεκάθαρη χτες και εξακολουθώ να είμαι και σήμερα – αν πλησιάσετε έστω και μία ακόμα φορά τα παιδιά μου ή το σπίτι μου, θα σας κάνω μήνυση! Σε σας και στους δικούς σας!» τσίριξε η Σίλια, με τα μάτια της να πετούν φλόγες. «Με καταλάβατε;»

Η κυρία Γουίδερς έχασε μεμιάς το χαμόγελό της, αλλά διατήρησε την ψυχραιμία της, και η φωνή της παρέμεινε ήρεμη και σταθερή.

«Νομίζω πως εσείς δεν καταλάβατε εμένα, αγαπητή μου Σίλια...»

«Δεν είμαι η “αγαπητή σας Σίλια”! Αφήστε με στην ησυχία μου! Και σας απαγορεύω να μιλάτε στον γιο μου!»

«Είτε σας αρέσει είτε όχι» συνέχισε η ηλικιωμένη γυναίκα δείχνοντας εντελώς ατάραχη, «θα σας εξηγήσω πώς έχει η κατάσταση και θα με ακούσετε».

Στράφηκε προς τον Όσκαρ. Το αγόρι είχε την εντύπωση ότι δεν επρόκειτο πλέον για το ίδιο πράο και άκακο άτομο, γιατί τώρα η κυρία Γουίδερς έδειχνε πιο στητή και μεγαλόσωμη, και η όψη της είχε σκληρύνει, αλλά δίχως να υπάρχει ούτε ίχνος μοχθηρίας σ' αυτήν.

«Όσκαρ, μας αφήνεις, σε παρακαλώ, μόνες για λίγο; Εγώ και η μαμά σου έχουμε να πούμε μερικά πράγματα».

Απομακρύνθηκε απρόθυμα λίγα δήματα παρακεί, αλλά χωρίς να πάρει τα μάτια του από πάνω τους κι επίσης ανησυχώντας κάπως για τη μητέρα του.

Η ηλικιωμένη γυναίκα έπιασε δυνατά τη Σίλια από το μπράτσο και την πήρε παράμερα.

«Θα με αφήσετε λοιπόν;» φώναξε η Σίλια, μην μπορώντας να ελευθερωθεί από το απίστευτα ρωμαλέο χέρι της άλλης γυναίκας. «Αναγκάσατε τον γιο μου ν' ακούσει τις ανοησίες σας και τώρα αναγκάζετε και μένα! Μα τι θέλετε επιτέλους;»

«Τι θέλω; Να προστατέψω εσάς και τον γιο σας. Δεν το καταλαβαίνετε;»

Άφησε τη νέα γυναίκα, που έτριψε το μπράτσο της.

«Δε θα σας το πω άλλη φορά ούτε και θα σας ενοχλήσω πλέον» συνέχισε η κυρία Γουίδερς, «μα θέλω να πάψετε να στρουθοκαμηλίζετε και να με ακούσετε με προσοχή. Ξέρω τι νιώσατε μετά από κείνη την τραγωδία κι επίσης γνωρίζω πως η ζωή από τότε και εξής δεν ήταν εύκολη ούτε για σας ούτε για τα παιδιά σας. Αλλά πρέπει να τα ξεχάσετε όλα αυτά για μια στιγμή και να αντικρίσετε κατάματα την πραγματικότητα. Ο Πρίγκιπας τους είναι ελεύθερος. Αντιλαμβάνεστε τι σημαίνει αυτό; Θα ξαναβρεί τους παλιούς του συμμάχους και τις δυνάμεις του, και η μάχη θα είναι τρομερή. Φρικτές αρρώστιες θα ξεσπάσουν, κι όλος ο κόσμος θα κινδυνέψει. Μπορείτε λοιπόν να αναμασάτε το παρελθόν και να μας κατηγορείτε γι' αυτό. Μπορείτε να συμπεριφερθείτε εγωιστικά και να σκεφτείτε τον εαυτό σας μόνο, κι ας κινδυνεύετε κι εσείς επίσης».

«Μα εγώ δεν είμαι Μέντικους ούτε και τα παιδιά μου είναι. Δεν μπορούμε να σας χρησιμέψουμε σε τίποτα! Ο άντρας μου πάλεψε κι έδωσε τη ζωή του. Τώρα λοιπόν αγωνιστείτε εσείς. Καθένας με τη σειρά του!»

«Δεν πάψαμε ούτε στιγμή να το κάνουμε. Και λησμονείτε ένα πράγμα – ο Πρίγκιπας των Παθόλογκους θέλει δέβαια να κυριαρχήσει στον κόσμο, μα ίσως έχει άλλο ένα σχέδιο στο μυαλό του...»

Η Σίλια περίμενε με αγωνία τη συνέχεια, δίχως να τολμήσει να ρωτήσει τίποτα.

«Θα θέλει ίσως να *πάρει εκδίκηση*, Σίλια. Να εκδικηθεί αυτόν που τον νίκησε και τον έκλεισε για δεκατρία ατέλειωτα χρόνια στη φυλακή – τον άντρα σας».

«Μα ο άντρας μου είναι νεκρός, και το ξέρετε!»

Έριξε μια ματιά στον Όσκαρ, που μάλλον ήταν πολύ μακριά για να ακούσει. Παρ' όλα αυτά, η κυρία Γουίδερς μίλησε πιο σιγανά.

«Ακριβώς... Ο Μαύρος Πρίγκιπας θα θέλει να δώσει ένα μάθημα σε όλους εκείνους που θα επιθυμούσαν να του αντισταθούν, να δείξει πως από δω και πέρα κανένας δεν μπορεί να του σταθεί εμπόδιο και να μείνει ατιμώρητος. Θα πλήξει όσους απομένουν – εσάς, Σίλια. Εσάς και τα παιδιά σας βέβαια. Ακόμα κι αν η κόρη σας, όπως εσείς, δεν είναι Μέντικους...»

«ΟΧΙ!» αναφώνησε απελπισμένη η Σίλια. «Το λέτε αυτό για να με φοβίσετε, να με πείσετε! Δε σας πιστεύω!»

Γύρω τους άνθρωποι στράφηκαν ξαφνιασμένοι. Η κυρία Γουίδερς την οδήγησε προς τα δέντρα.

«Πιστεύετε πως μ' αρέσει αυτό; Είναι όμως η πραγματικότητα. Θα θέλει να πάρει εκδίκηση, όπως σας είπα, μα επίσης θα φοβάται πως ο γιος του Βιτάλι Πιλ σε λίγα χρόνια θα έχει τις ίδιες δυνάμεις με τον πατέρα του. Δεν πρόκειται να ησυχάσει μέχρι να τον εξολοθρεύσει. Μπορεί να κάνω λάθος και να μην είναι αυτή η πρόθεση του Μαύρου Πρίγκιπα, όμως εσείς δεν μπορείτε να το διακινδυνεύσετε».

Η Σίλια έβαλε το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της. Δεν ήξερε τι να σκεφτεί και τι να κάνει. Ήθελε να τα ξεχάσει όλα αυτά, να σθήσει εκείνη την τρομερή εποχή, τις ιστορίες για τους Μέντικους και τους Παθόλογκους, όμως ήταν μάταιος κόπος, γιατί την κατέκλυζαν ορμητικά.

Η κυρία Γουίδερς επέμεινε, ρίχνοντας αλάτι στην πληγή.

«Μπορείτε να συνεχίσετε να πιστεύετε πως ευθύνομαι για τη δυστυχία σας και να αρνείστε να δείτε την πραγ-

ματικότητα, μα έτσι η οικογένειά σας κινδυνεύει εξαιτίας σας. Και κανένας δεν πρόκειται να σας υπερασπιστεί. Εκτός από μένα ίσως. Εσείς διαλέγετε λοιπόν».

Η Σίλια ένωσε δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της.

«Δεν... Δε θέλω ο Όσκαρ να κινδυνέψει εξαιτίας μου. Φοβάμαι γι' αυτόν... Δεν το καταλαβαίνετε;»

Η ηλικιωμένη γυναίκα έβαλε το χέρι στον ώμο της Σίλιας, αυτήν τη φορά για να την παρηγορήσει.

«Φυσικά και το καταλαβαίνω. Αν όμως απομακρύνετε τον Όσκαρ απ' όλα αυτά, δεν τον προφυλάσσετε. Το αντίθετο – έτσι, τον εκθέτετε σε κίνδυνο».

Η Σίλια σήκωσε πάλι το κεφάλι απότομα και σκούπισε το πρόσωπό της. Πίσω τους ο Όσκαρ είχε πλησιάσει και κοιτούσε ανήσυχος τη μητέρα του.

«Δε συμβαίνει τίποτα, καλέ μου. Τίποτε απολύτως. Απλώς συγκινήθηκα λιγάκι...» είπε προσπαθώντας να γελάσει. «Η κυρία Γουίδερς μού αφηγήθηκε κάτι λυπηρό».

Ο Όσκαρ προσπάθησε κι αυτός να χαμογελάσει, ενώ σκεφτόταν ότι του είχαν πει η μητέρα του και η ηλικιωμένη γυναίκα: πως ήταν θαρραλέος σαν τον πατέρα του. Έπρεπε να σταθεί στο ύψος αυτής της σύγκρισης.

«Ποιος είναι αυτός ο... Ο κίνδυνος;»

Η Σίλια είχε βουβαθεί κι έριξε απλώς ένα ικετευτικό βλέμμα στην κυρία Γουίδερς, η οποία χαμογέλασε στον Όσκαρ.

«Δεν είναι εδώ το κατάλληλο μέρος ώστε να μιλήσουμε γι' αυτό» είπε εκείνη κοιτάζοντας τριγύρω. «Αφού όμως πρέπει... Και ο χρόνος μάς πιέζει...»

Σώπασε για μια στιγμή, ώστε να βάλει σε τάξη τις σκέψεις της. Ο Όσκαρ δεν άκουγε τον θόρυβο από τον δρό-

μο, τους ανθρώπους, τα αμάξια που φρέναραν ή επιτάχυναν. Προσπάθησε να στρώσει τα σγουρά του μαλλιά, που πετούσαν εδώ κι εκεί.

«Πριν από δεκατρία χρόνια ένας άνθρωπος θέλησε να κυριαρχήσει στον κόσμο και εξαιτίας του όλη η ανθρωπότητα κινδύνεψε. Για να το πετύχουν αυτό ο ίδιος και οι δικοί του, που ονομάζονται Παθόλογκους, έμπαιναν στο ανθρώπινο σώμα και το αφάνιζαν, προκαλώντας αρρώστιες που απέναντί τους οι γιατροί ήταν ανίσχυροι. Ένας μόνο άνθρωπος κατόρθωσε να σταματήσει, Όσκαρ, την άνοδο του Μεγάλου Παθόλογκους – ο πατέρας σου».

«Εξαιτίας αυτού του ανθρώπου πέθανε ο πατέρας μου;»

«Άκου και μη μιλάς!» τον μάλωσε η κυρία Γουίδερς.

Ο Όσκαρ κατάπιε τον θυμό του και σώπασε. Η ηλικιωμένη γυναίκα συνέχισε.

«Ο πατέρας σου ήταν αυτό που αποκαλείται Μέντικους. Μόνο οι Μέντικους είναι ικανοί να μπαίνουν στο σώμα όπως οι Παθόλογκους, ώστε να έρχονται αντιμέτωποι μαζί τους και να αντιμάχονται τις τρομερές αρρώστιες που προκαλούν, σε αντίθεση με τους “κοινούς” ανθρώπους, τους “φυσιολογικούς”».

Ο Όσκαρ γούρλωσε τα μάτια και τέντωσε τα αυτιά του – δυσκολευόταν να πιστέψει ό,τι του έλεγε αυτή η περιεργή μικροκαμωμένη γυναίκα. Να μπαίνουν στο σώμα; Ερωτήσεις τού έκαιγαν τα χείλη, αλλά προτίμησε να σωπάσει και να ακούσει τη συνέχεια.

«Ο Μαύρος Πρίγκιπας κλείστηκε στη φυλακή σ' ένα μυστικό μέρος. Ατυχώς, κατάφερε να δραπετεύσει».

Δε μίλησε άλλο, αφήνοντας τον Όσκαρ να χωνέψει πρώτα αυτό τον καταγιισμό από απίστευτες πληροφο-

ρίες. Φόβος τον γέμιζε στην ιδέα πως ο άντρας που νικήθηκε από τον πατέρα του ήταν τώρα ελεύθερος. Καταλάβαινε αόριστα τι εννοούσε η κυρία Γουίδερς όταν μίλησε για τον κίνδυνο που διέτρεχε η οικογένειά του.

Η Σίλια πλησίασε τον γιο της και τον αγκάλιασε. Κι αυτός, για πρώτη φορά, την έσπρωξε από πάνω του. Δεν μπορούσε πια να είναι απλώς ένα μικρό αγόρι, αλλά έπρεπε να ακούσει ό,τι είχε να του πει αυτή η γυναίκα.

Η κυρία Γουίδερς χαμογέλασε αγνά και συνέχισε να μιλάει.

«Πρέπει όλοι οι Μέντικους παντού, κι ας μην απομένουν πολλοί, να ετοιμαστούν για μάχη, μιας κι αυτός ο άντρας θα θελήσει να κατακτήσει ξανά τον κόσμο. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Όσκαρ δεν ήταν βέβαιος πως τα καταλάβαινε όλα, αλλά κάποια πράγματα ήταν πολύ πιο ξεκάθαρα τώρα. Αν έμοιαζε τόσο του πατέρα του, ίσως είχε και τις ίδιες δυνάμεις...

«Ο Πρίγκιπας των Παθόλογκους δε θα ρίξει απαραίτητως το φταίξιμο σε σένα, αγόρι μου, μα πρέπει να μπορείς να αμυνθείς, καθώς και να λάβεις κι εσύ μέρος στον αγώνα μας».

Αυτήν τη φορά ο Όσκαρ δεν μπόρεσε να πνίξει την ερώτησή του.

«Πιστεύετε πως είμαι...»

«... Μέντικους; Ναι, Όσκαρ. Το πιστεύω» επιβεβαίωσε η κυρία Γουίδερς. «Όπως κι αν έχει το πράγμα, έχεις όλα τα σημάδια, καθώς και την ευαισθησία ενός Μέντικους. Ένας Μέντικους μπορεί να θεραπεύει τα επιφανειακά τραύματα απλώς αγγίζοντάς τα. Για να γιατρευτεί μια

εσωτερική αρρώστια, χρειάζεται φυσικά κάτι περισσότερο από ένα άγγιγμα στο σώμα. Πρέπει να μάθει να μπαίνει στο σώμα, και στα πέντε του Σύμπαντα, καθώς και πάμπολλα άλλα συναρπαστικά πράγματα».

Η ηλικιωμένη γυναίκα πήρε βαθιά ανάσα.

«Ήρθε η στιγμή να τα διδάξεις κι εσύ όπως τα διδάχτηκε ο πατέρας σου. Κανένας δεν μπορεί να σε εμποδίσει» συμπλήρωσε κοιτάζοντας τη Σίλια. «Ούτε όμως και να σε αναγκάσει κανείς μπορεί. Είναι στο χέρι σου να αποφασίσεις τι θες να κάνεις – και τι θες να γίνεις, Όσκαρ».

Ο Όσκαρ κοίταξε μια την ηλικιωμένη γυναίκα και μια τη μητέρα του. Τα είχε ολότελα χαμένα. Δεν ήταν παρά δώδεκα χρόνων, και του φανέρωναν το αδιανόητο, ζητώντας από κείνον να κάνει κάτι ακόμα πιο απίστευτο. Επιπλέον, πολλά στοιχεία έλειπαν από τις εξηγήσεις της κυρίας Γουίδερς σχετικά με τον πατέρα του. Η ηλικιωμένη γυναίκα δεν ήθελε να επιμείνει.

«Δε χρειάζεται να μου απαντήσεις τώρα. Αν όμως δεχτείς να γίνεις ο Μέντικους που σίγουρα είσαι, θα χρειαστείς υπομονή, θάρρος και δύναμη. Μα δεν ανησυχώ. Ξέρω πως θα τα καταφέρεις».

Η Σίλια, που είχε αφήσει την κυρία Γουίδερς να μιλήσει, τώρα αποφάσισε να παρεμβεί.

«Κι αν δεχτούμε ό,τι προτείνετε, τι θα συμβεί στον Όσκαρ;»

«Θα περάσει το καλοκαίρι στον Κύκλο Κουμίντες, στην κατοικία του Μεγάλου Μάγιστρου των Μέντικους. Η εκεί παραμονή του θα κρατηθεί φυσικά κρυφή».

Και μόνο στο άκουσμα του Κύκλου Κουμίντες, η Σίλια αναρίγησε.

«Στο... Στο σπίτι του Γουίνστον Μπρέιβ; Ο Όσκαρ; Μα... Πώς είναι δυνατόν; Και γιατί;»

«Επειδή εκεί υπάρχουν όλα όσα χρειάζονται ώστε η μαθητεία του να γίνει υπό τις καλύτερες συνθήκες και με απόλυτη μυστικότητα» απάντησε η κυρία Γουίδερς, δίχως να μπει σε λεπτομέρειες.

Ο Όσκαρ επανέλαβε μέσα του το όνομα που είχε μόλις ακούσει. Γουίνστον Μπρέιβ. Ο Μάγιστρος των Μέντικους. Παραδόξως, το όνομα του φαινόταν γνώριμο, θαρρείς και σε όλη του τη ζωή τού μιλούσαν γι' αυτό τον άνθρωπο.

«Και πού βρίσκεται;» ρώτησε.

«Θα το μάθεις όταν έρθει η στιγμή» του απάντησε κοφτά η κυρία Γουίδερς. «Αύριο είναι η τελευταία σου μέρα στο σχολείο. Έτσι δεν είναι; Σάββατο πρωί θα έρθω σπίτι σας και θα μου δώσεις την απάντησή σου. Αν συμφωνήσεις να με ακολουθήσεις στον Κύκλο Κουμίντες, πρέπει να έχεις έτοιμη τη βαλίτσα σου».

«Τη βαλίτσα του;» αναφώνησε η Σίλια. «Σαν πολύ γρήγορα δεν προχωράτε; Και γιατί, παρακαλώ, τη βαλίτσα του; Ο Όσκαρ μπορεί να έρχεται εκεί και να δουλεύει και το βράδυ να επιστρέφει».

«Τη νύχτα ο Όσκαρ θα μαθαίνει όσα και τη μέρα, και το ξέρετε...» αντιγύρισε εκείνη ανιγματικά. «Και για να τελειώνουμε, σας λέω πως όχι, δεν προχωράω πολύ γρήγορα, γιατί η υπόθεση δε σηκώνει καμία καθυστέρηση».

Η κυρία Γουίδερς στράφηκε προς τον Όσκαρ.

«Το Σάββατο, Όσκαρ. Σάββατο πρωί στις εννιά θα έρθω στην οδό Κιλντέαρ και θα μου δώσεις μια απάντηση».

Ο Όσκαρ παρακολούθησε την ηλικιωμένη γυναίκα να

βαδίζει διαστικά και να χάνεται στη γωνιά του δρόμου. Ξαφνικά αισθάνθηκε ολομόναχος στον κόσμο· μόνος μαζί με όσα έμελλε να ανακαλύψει και με μια τρομερή απόφαση που έπρεπε να πάρει. Η Σίλια τον έπιασε από το χέρι, και το αγόρι ένωσε μεμιάς καλύτερα.

«Πάμε σπίτι, καλέ μου Όσκαρ».

* * *

Κατευθύνθηκαν προς το καταχτυπημένο πράσινο Twingo – ένα μοντέλο που εδώ σπάνιζε. Ήταν η μοναδική κληρονομιά από μια μακρινή θεία της Σίλιας που είχε μεταναστεύσει στην Αμερική. Ήξερε πως η Σίλια δεν κολυμπούσε στα πλούτη και επέμεινε να το δεχτεί. Η νεαρή γυναίκα το βάφτισε Τουανέτ, που ήταν το όνομα της ηλικιωμένης ιδιοκτήτριάς του. Η Βάιολετ το είχε αλλάξει, ώστε να ταιριάζει με το γούστο της εποχής – ή μάλλον με το δικό της γούστο. Είχε κολλήσει αυτοκόλλητα όλων των χρωμάτων από το δάπεδο έως το ταμπλό και στρας ακόμα και μέσα στο ντουλαπάκι του συνοδηγού, ενώ είχε δέσει παντού φωσφοριζέ κορδέλες και αστραφτερές γιρλάντες. Η Τουανέτ εξωτερικά ήταν μάλλον αξιοθρήνητη· όταν όμως καθόσουν στο εσωτερικό της, ένιωθες σαν μέσα σε στολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο, απ' όπου είχαν μείνει τα στολίδια και το δέντρο έλειπε... Η Σίλια και ο Όσκαρ τη λάτρεψαν, η Βάιολετ πετούσε στα ουράνια, και την πρώτη νύχτα η μητέρα τους μόνο που δεν κοιμήθηκε μέσα στο αμάξι.

Ο Όσκαρ κάθισε πίσω και βρόντηξε την πόρτα. Άνοιξε το παράθυρο και την ίδια στιγμή είδε να ξεκινάει μια μακριά μαύρη λιμουζίνα που ήταν παρακαρισμένη κοντά στην

πόρτα του σχολείου. Παρά τα φιμέ τζάμια, δε δυσκολεύτηκε να διακρίνει το γωνιώδες προφίλ του επιβάτη πίσω. Το τζάμι κατέβηκε, και η ματιά του Όσκαρ διασταυρώθηκε με το παγωμένο βλέμμα του Μος, που δεν ήταν πια κοροϊδευτικό, αλλά κακόβουλο, θαρρείς και ο Μος σκάρωνε κάποια βρομοδουλειά. Ήταν βλέμμα εχθρού.

Ευτυχώς, δεν είχαν παρά άλλη μία μέρα σχολείο, και ύστερα ο Μος και ο Όσκαρ δε θα βλέπονταν όλο το καλοκαίρι.

Νωρίτερα όμως το αγόρι έπρεπε να πάρει μια απόφαση, που δε θα άλλαζε μόνο την πορεία του καλοκαιριού, αλλά κι όλης του της ζωής. Δεν υπήρχε αμφιβολία.

Για τον Όσκαρ είχε φτάσει η ώρα της αλήθειας.